

Kateřina Kněžíková (Norina) a Zdeněk Plech (Don Pasquale)

dění: praví milenci se samozřejmě sejdou, nicméně žárlivý manžel dopadne svou ženu samotnou, bez viny.

Režisér **Dominik Beneš** a výprava **Zuzany Přidalové** dali Ernestovi vtípnou skryš – pod volány krásné róby milenciny. Ostatně všechny kostýmy jsou elegantně vtípné, střihem, barvou i detaily. Tenorista **Tomáš Koříněk** se dobře uvedl lamentací „*Povero Ernesto*“, serenáda „*Com'è gentil la notte*“ měla už nádech únavy, snad patří konci sezony. Rozuzlení? Spiklenci přiznají svou hru, donutit dona Pasquala požehnat sňatku Ernesta s Norinou. Staroch se dovidá, co divák ví od začátku, že Sofronie je Norina a závěrečné „*la morale e molto bella*“ dává dobré ponaučení – „*je padlý na rozum ten, kdo se žení ve vysokém věku*“. Finální kvartet ukázal rozkolísanost nastudování, orchestr se nepochlubil precizní souhrou a rytmikou, která dává buffo klenotům švih, charakteristický střídáním delikátních recitativů, poznámek pro sebe a hlasitých prohlášení. Vše je na hraně hry a pravdy a záleží nejen na dikci pěvce, také orchestr tvoří atmosféru jemné zábavy a nadsázky. Zůstal zbytečně provinční (dirigent **Richard Hein**).

Liberec, Divadlo F. X. Šaldy – Gaetano Donizetti: Don Pasquale. Dirigent Richard Hein, režie Dominik Beneš, výprava Zuzana Přidalová, sbormistr Tvrtko Karlovič. Premiéra 29. 5. 2015. •

ANDRÉ CHÉNIER V OSTRAVĚ JE PĚVECKY SKVĚLÝ

Ostrava, Národní divadlo moravskoslezské

✎ Karla Hofmannová

Opera italského skladatele **Umberta Giordana** je heroickým a současně milostným obrazem z doby Velké francouzské revoluce. Libreto napsal **Luigi Illica** a dostal do něho mnoho reálných dílčích postav a jejich osudů.

Francouzská revoluce byla heroickým obdobím, které se zvrhlo v teror. Boj o moc se řešil pod gilotinou, včetně hrdiny opery, básníka Andrého Chéniera, reálné postavy, v opeře přesvědčivě fabulované. Obraz revoluce, výtvarně vtisknutý všem dalším generacím v obrazech malíře Eugèna Delacroixe, ožil na scéně ostravské opery velmi sugestivně.

Scéna **Milana Davida** je v prvním obraze až příliš vycizelovaná a historicky překombinovaná, jeviště je malé pro tolik zlatých rokokových kostýmů a napudrovaných paruk. Pro zvýraznění koloritu je na scéně mnoho velkých zlatých barokních rámců, které slouží i jako dveře. Dámy v těžkých kostýmech se

snáží být při průchodu rámem šarmantní, ale moc se jim to nedaří. Jedná se samozřejmě o karikaturu života šlechty těsně před revolucí, potvrzuje to jak karikovaná gavota ve finále (choreograf **Igor Vejsada**) a střídme pojednání scény v dalších obrazech, tak i kostýmy, které pojala **Marta Rozkopfová** stylově a pravdivě, v duchu revoluční doby. Socha zavražděného Marata na oltáři na antických sloupech je dominantou druhého obrazu, třetí obraz naznačuje tribunál, závěr má asociovat vězení.

Režisér **Ivan Krejčí** pracuje ve skromných jevištních podmínkách se zpěváky jako s herci a dává důraz na vztahy. Veristická opera to vyžaduje, chce pravdivost, ale ne popisnost. Pěvci mají velmi vypjaté party, přesto jsou ve svých akcích pravdiví. Jen snad závěr by potřeboval režijně dopracovat, oba protagonisté jsou ponecháni sami sobě a bezradně vlají prostorem. Dobře se daří sboru, který se drží v pozadí a vystupuje do popředí scény jen sporadicky, je-li jeho přítomnost funkční. Je velmi dobře sezpíváný, díky sbormistru **Jurii Galatenkovi**, a je schopen přesvědčivých hereckých akcí.

Hudební nastudování a provedení dirigenta **Zdeňka Müllera** je opulentní. Barevná instrumentace a plastická dynamika zahrnuje prostor i uši diváka a pěvci i orchestrální hráči jsou vybíčováni na maximum. I když je otázka, je-li to nutné, Divadlo A. Dvořáka je celkem malé a má velmi dobrou akustiku, která je místy množstvím decibelů přehlcená. Pěvci, obsazení v inscenaci, jsou vybráni s citem a jsou velmi vyrovnaní, pokud jde o barevnost, nosnost a hutnost hlasu. Nejlépe si vedla trojice protagonistů, na jejichž bedrech opera leží. Mexický tenorista **Rafael Alvarez** (alternuje ho Gianluca Zampieri) v roli Chéniera podával nadstandardní výkon. Má dobře posazený hlas s lesklým žesťovým témbrem a kulatým volumenem, a tak byl ideálním představitelem romantického bouřliváka a milovníka. Nicméně i on měl co dělat v soutěži o větší forte s orchestrem. Jeho partnerkou v roli Maddaleny z Coiny byla ruská sopranistka **Olga Romanko** (alternace Eva Urbanová a Eva Dřízgová-Jirušová). Krásná žena, jejíž slovanský témbur je nepřeslechnutelný, hlas kulatý a objemný, zvonivý a nosný. Spolu s tenoristou dobře ladili i barevně a byl to koncert pro labu-

Rafael Alvarez (André Chénier) a Olga Romanko (Maddalena z Coiny)

žníky. Tuto dvojici výborně doplňoval český barytonista **Jakub Kettner** (alternace Richard Haan) v roli Carla Géralda. Pěvec je v období, kdy je ve výborné formě, překvapil hutným, tmavým hlasem, dobře se nesoucím a schopným vyjádřit niterná hnutí postavy. Soustředěně a přesvědčivě podával do publika svá duševní hnutí, od ponižování ve službě, přes lásku k Maddaleně a touhu se pomstít až ke katarzi do snahy pomoci, přesto, že je vše ztraceno. Postava vykreslená i herecky do psychologických detailů a podaná pravdivě a profesionálně věrně. Z ostatních vedlejších rolí, které byly všechny pěvecky velmi vyrovnané, vynikla **Eliška Weissová** (alternace **Erika Šporerová**) v roli hraběnky z Coiny, **Kateřina Jalovcová** (alternace **Michaela Kapustová**) v roli Bersi a **Jitka Zerhauová** (alternace **Yvona Škvárová**) jako slepá stará Madelon, která dokázala svým pěveckým i hereckým projevem publikum dojmout. Závěrečná premiéra inscenace opery André Chénier zakončila v Ostravě sezonu opulentně a monumentálně. Je to dobrá pozvánka do té nadcházející, která je po pěti letech připravována novým dramaturgickým i hudebním vedením opery.

Ostrava, Národní divadlo moravskoslezské – Umberto Giordano: Andrea Chénier. Hudební nastudování a dirigent Zdeněk Müller, režie Ivan Krejčí, scéna Milan David, kostýmy Marta Roszkopfová, sbormistr Jurij Galatenko. Premiéra 18. 6. 2015, psáno z 2. premiéry 20. 6. 2015, Divadlo A. Dvořáka. ■